

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

Warszawa, 6 czerwca 2019 r.

DNR-2.730.188.2018.KK

DECYZJA DNR-2/ 111 /2019

Na podstawie art. 67b § 1 pkt 2 w związku z art. 67a § 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900), dalej: „Ordynacja podatkowa”, art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), art. 98 ust. 6 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2019 r. poz. 544), dalej: „ustawa o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku”, w związku z art. 11 ustawy z dnia 15 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1338), art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362), dalej: „ustawa o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej”, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego na wniosek Q&D spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie w sprawie udzielenia ulgi w wykonywaniu zaległej kary pieniężnej nałożonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów DNR-2/296/2018 z dnia 23 listopada 2018 r., odmawia rozłożenia na raty kary pieniężnej w wysokości 20 000 zł.

UZASADNIENIE

Decyzją DNR-2/296/2018 z dnia 23 listopada 2018 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, dalej: „Prezes UOKiK”, nałożył na Q&D spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie, zwaną dalej także „stroną postępowania”, karę pieniężną w wysokości 20 000 zł (słownie: dwadzieścia tysięcy złotych) za udostępnienie na rynku opraw oświetleniowych: lampki nocnej do montowania w gniazdach sieciowych QIAOLIAN QL-329, ITEM NO: 305-7B0256 (główka misia), kod EAN 5662917302568, lampki nocnej do montowania w gniazdach sieciowych QIAOLIAN QL-220, ITEM NO: 307-2B058 (kurczak), kod EAN 5662917302582, lampki nocnej do montowania w gniazdach

sieciowych Ref.: L823AJ, ITEM NO: 612-0B4456 (sówka), kod EAN 5662917644569, lampki nocnej do montowania w gniazdach sieciowych QIAOLIAN QL-504, ITEM NO: 308-7B0254 (motylek), kod EAN 5662917302544 podlegających oznakowaniu CE bez tego oznakowania oraz zobowiązał stronę postępowania do uiszczenia powyższej kwoty w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja określająca wysokość ww. należności pieniężnej stała się ostateczna, a w przypadku złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji utrzymującej w mocy zaskarżoną decyzję.

Powyższą decyzję doręczono stronie postępowania w dniu 29 listopada 2018 r. Nie złożono wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, zatem ww. decyzja stała się ostateczna w dniu 14 grudnia 2018 r. W związku z powyższym w dniu 14 stycznia 2019 r. upłynął termin zapłaty kary pieniężnej.

Mając na uwadze, że na rachunek UOKiK nie wpłynęła należność wynikająca z przedmiotowej decyzji, w dniu 29 stycznia 2019 r. Prezes UOKiK skierował do strony postępowania upomnienie nr 4/2019, w którym wezwał ją w terminie 7 dni od dnia odebrania upomnienia m.in. do uregulowania następujących należności:

- 1) kara pieniężna w wysokości 20 000 zł,
- 2) odsetki za zwłokę od zaległej kary pieniężnej w wysokości 66 zł,
- 3) koszty upomnienia w wysokości 11,60 zł,

pod rygorem wszczęcia – po upływie tego terminu – postępowania egzekucyjnego.

Poinformowano stronę postępowania, iż odsetki za zwłokę od zaległej kary pieniężnej naliczono od dnia następnego po upływie terminu zapłaty kary pieniężnej, a ich wysokość naliczono na dzień wystawienia upomnienia, zatem obejmuje ona okres od 15 stycznia do 29 stycznia 2019 r. oraz, że stawka odsetek za zwłokę od zaległej kary pieniężnej, według której należy obliczyć dalsze odsetki, wynosi 8% w stosunku rocznym.

Upomnienie zostało stronie postępowania doręczone w dniu 5 lutego 2019 r.

W dniu 11 lutego 2019 r. wpłynęło do UOKiK pismo strony postępowania z dnia 6 lutego 2019 r., zawierające m.in. wniosek o przedłużenie terminu na wykonanie obowiązków wynikających z upomnienia oraz wniosek o rozłożenie kary pieniężnej na 10 miesięcznych rat w wysokości 2000 zł. Strona postępowania poinformowała, iż powyższy wniosek o rozłożenie na raty uzasadnia trudną sytuacją materialną oraz, że zapłata jednorazowej kary pieniężnej mogłaby spowodować konieczność zwolnień pracowników.

W dniu 20 marca 2019 r. Prezes UOKiK skierował do strony postępowania pismo, w którym zwrócił się o przedłożenie w wyznaczonym terminie wskazanych w piśmie danych uzasadniających złożony przez nią wniosek, takich jak m.in. wykazanie ważnego interesu wnioskodawcy w rozłożeniu na raty spłaty kary pieniężnej, poprzez wyjaśnienie w jaki

sposób jednorazowa zapłata nałożonej decyzją DNR-2/296/2018 z dnia 23 listopada 2018 r. kary pieniężnej może wpłynąć na działalność przedsiębiorcy (wskazano stronie postępowania, iż przedstawionych w piśmie z dnia 6 lutego 2019 r. informacji nie można uznać za wystarczające, w związku z powyższym zwrócono się o dokładne i szerokie opisanie ewentualnego wpływu ze wskazaniem wartości liczbowych i uwzględnieniem stanu faktycznego z momentu udzielania odpowiedzi oraz przedstawienie stosowanych dokumentów na potwierdzenie uwzględnionych okoliczności), czy też wykazanie sytuacji majątkowej poprzez okazanie wymaganych dokumentów. Ponadto zwrócono się o przedstawienie wszystkich zaświadczeń o pomocy de minimis, jakie przedsiębiorca otrzymał w roku, w którym ubiega się o pomoc, oraz w ciągu dwóch poprzedzających go lat, albo oświadczenia o wielkości pomocy de minimis otrzymanej w tym okresie (art. 37 ust. 1 pkt 1 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej) oraz przedłożenia informacji niezbędnych do udzielenia pomocy de minimis, dotyczących w szczególności wnioskodawcy i prowadzonej przez niego działalności gospodarczej oraz wielkości i przeznaczenia pomocy publicznej otrzymanej w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą, na pokrycie których ma być przeznaczona pomoc de minimis (art. 37 ust. 1 pkt 2 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej). Poza tym w powyższym piśmie Prezes UOKiK odniósł się do wniosku strony postępowania o przedłużenie terminu wyznaczonego w upomnieniu nr 4/2019 z dnia 29 stycznia 2019 r. na przedstawienie dowodów potwierdzających wykonanie obowiązków określonych w decyzji Prezesa UOKiK DNR-2/296/2018 i poinformował, iż wyznaczony termin nie podlega przedłużeniu. W piśmie z dnia 20 marca 2019 r. Prezes UOKiK powiadomił stronę postępowania o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych w sprawie dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Decyzja DNR-2/296/2018 z dnia 23 listopada 2018 r. zakończyła postępowanie administracyjne wszczęte - w wyniku kontroli wszczętej 5 marca 2018 r. na podstawie ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2017 r. poz. 1398 oraz z 2018 r. poz. 650). Przedmiotowa ustawa została znowelizowana ustawą z dnia 15 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1338), która weszła w życie i wprowadziła zmiany od dnia 19 lipca 2018 r. Zgodnie z art. 11 ustawy zmieniającej, postępowania prowadzone na podstawie przepisów dotychczasowych, prowadzi się nadal na

ich podstawie, jeżeli te postępowania zostały wszczęte w wyniku kontroli wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK procedował niniejsze postępowanie na podstawie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, w brzmieniu obowiązującym do 19 lipca 2018 r. Zgodnie z przedmiotowym brzmieniem, przepis art. 98 ust. 6 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku stanowi, że, do kar pieniężnych, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy działu III Ordynacja podatkowa.

Pod pojęciem podatków, w myśl art. 3 pkt 3 lit. c) Ordynacji podatkowej, rozumie się również m.in. niepodatkowe należności budżetowe. Pojęcie to jest rozumiane jako niebędące podatkami i opłatami należności stanowiące dochód budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego, wynikające ze stosunków publicznoprawnych (art. 3 pkt 8 Ordynacji podatkowej). Zgodnie z art. 51 § 1 Ordynacji podatkowej zaległością podatkową jest podatek niezapłacony w terminie płatności.

Zgodnie z art. 189j § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), dalej: „Kpa”, zaległą administracyjną karą pieniężną jest kara niezapłacona w terminie. Na podstawie art. 189j § 2 Kpa od zaległej administracyjnej kary pieniężnej nalicza się odsetki za zwłokę w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych.

W przedmiotowej sprawie termin zapłaty przez stronę postępowania kary pieniężnej nałożonej przez Prezesa UOKiK decyzją DNR-2/296/2018 z dnia 23 listopada 2018 r. upłynął w dniu 14 stycznia 2019 r., zatem w dacie złożenia przez stronę postępowania wniosku o udzielenie ulgi, tj. 11 lutego 2019 r. kara pieniężna stanowiła zaległość.

Przepis art. 67a § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej stanowi, że organ podatkowy, na wniosek podatnika, z zastrzeżeniem art. 67b, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, może odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki od nieuregulowanych w terminie zaliczek na podatek. W niniejszej sprawie strona postępowania zwróciła się do Prezesa UOKiK z wnioskiem o rozłożenie na raty kary pieniężnej.

Zgodnie z art. 67b § 1 Ordynacji podatkowej organ podatkowy na wniosek podatnika prowadzącego działalność gospodarczą może udzielać ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, określonych w art. 67a:

- 1) które nie stanowią pomocy publicznej;

- 2) które stanowią pomoc de minimis - w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa wspólnotowego dotyczących pomocy w ramach zasady de minimis;
- 3) które stanowią pomoc publiczną określoną w tym przepisie.

Q&D sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, z późn. zm.), który prowadzi działalność gospodarczą o której mowa w art. 3 ww. ustawy. Kara pieniężna została nałożona na ww. przedsiębiorcę decyzją DNR-2/296/2018 z dnia 23 listopada 2018 r. w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą - przedmiotem prowadzonej przez ww. przedsiębiorcę działalności jest m.in. sprzedaż detaliczna wyrobów. Jak zostało ustalone w toku prowadzonego przez Prezesa UOKiK postępowania administracyjnego DNR-2.730.188.2018.KK, ww. przedsiębiorca nie dopełnił obowiązków wynikających z ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, tj. jako dystrybutor udostępnił na rynku wyroby podlegające oznakowaniu CE bez tego oznakowania. Przepis art. 89 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku stanowi, że producent albo importer albo instalator, który wprowadza do obrotu lub oddaje do użytku wyrób podlegający oznakowaniu CE, a w przypadku przyrządów pomiarowych także dodatkowemu oznakowaniu metrologicznemu, albo dystrybutor, który udostępnia na rynku taki wyrób, bez tego oznakowania, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

Z wykładni przytoczonych powyżej przepisów Ordynacji podatkowej wynika, że w przypadku gdy o udzielenie ulgi w spłacie zobowiązań wnosi przedsiębiorca, zaś będąca przedmiotem wniosku o udzielenie ulgi zaległa kara pieniężna pozostaje w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, materialnoprawną podstawą rozpatrzenia wniosku jest art. 67b § 1 pkt 1-3 Ordynacji podatkowej, a norma zawarta w art. 67a ww. ustawy znajduje w tym przypadku zastosowanie jedynie w zakresie przewidzianych w tym przepisie rodzajów ulg w spłacie zobowiązań. Powyższy pogląd prezentowany jest w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego (vide: wyroki z dnia 4 listopada 2015 r. II FSK 2396/13 i II FSK 2395/13, wyrok z dnia 21 kwietnia 2017 r. II FSK 805/15, wyrok z dnia 9 sierpnia 2016 r. II FSK 1975/14), jak również w orzecznictwie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (vide: wyrok z dnia 2 sierpnia 2016 r. I SA/Gl 164/16). Zatem, w świetle orzecznictwa sądowoadministracyjnego organ otrzymawszy wniosek przedsiębiorcy o udzielenie ulgi powinien w pierwszej kolejności ustalić, czy spełnione są przesłanki do przyznania ulgi w spłacie zaległej administracyjnej kary pieniężnej, w świetle art. 67b § 1 Ordynacji podatkowej, uwzględniając uregulowania wspólnotowe dotyczące pomocy przedsiębiorcom, a więc dopuszczalność pomocy i jej wymogi, a w drugiej kolejności, gdy

wniosek spełnia wymogi, organ powinien poddać go ocenie pod kątem kryteriów, o których mowa w art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej, a więc ocenić, czy za przyznaniem pomocy przemawia ważny interes podatnika lub interes publiczny (vide: wyrok z dnia 13 września 2018 r. I SA/Sz 395/18).

W związku z powyższym w pierwszej kolejności Prezes UOKiK podjął czynności mające na celu ustalenie, czy wnioskowana ulga będzie stanowiła pomoc publiczną, czy też nie.

Udzielanie ulg w spłacie zobowiązań jest co do zasady traktowane jako jedna z form pomocy udzielanej przez państwo. Pomoc ta jest dopuszczalna tylko w ściśle określonych sytuacjach, a organ udzielając ulgi podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą jest obowiązany zastosować zarówno przepisy krajowe, jak i unijne. Problematyka udzielania pomocy publicznej uregulowana jest w przepisach ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej jednakże zarówno powyższa ustawa jak i Ordynacja podatkowa nie definiują pojęcia pomocy publicznej. Stosownie do treści art. 1 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, pomoc państwa musi spełniać warunki opisane w art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (poprzednio art. 87 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską). Zgodnie z art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 352 z dnia 24 grudnia 2013 r., str. 1), wszelka pomoc przyznawana przez Państwo Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi. Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że za pomoc publiczną należy uznać takie ulgi i zwolnienia podatkowe, które spełniają kumulatywnie następujące warunki: są udzielane przez państwo lub ze środków publicznych, uprzywilejowują tylko niektórych przedsiębiorców lub produkcję tylko niektórych towarów, przynoszą przedsiębiorcy określone korzyści oraz wywierają wpływ na handel wewnętrzny Unii Europejskiej. Pomoc niewpływająca negatywnie na konkurencję nie podlega zakazowi i musi być uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem. Odrębną kategorią pomocy publicznej jest pomoc de minimis, która regulowana jest rozporządzeniem Komisji (UE) Nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 352 z dnia 24 grudnia 2013 r., str. 1), dalej: „rozporządzenie 1407/2013”. Jest to odrębna kategoria pomocy publicznej, gdyż nie spełnia wszystkich przesłanek art. 107 Traktatu

o funkcjonowaniu Unii Europejskiej - ze względu na małą wartość nie powoduje zakłócenia konkurencji w wymiarze unijnym i nie podlega notyfikacji.

Ulgę nie stanowiącą pomocy publicznej będzie stanowiła np. ulga, o którą występuje przedsiębiorca, a otrzymane przysporzenie przeznaczony na potrzeby osobiste.

Dokonując ustaleń w kwestii charakteru prowadzonej przez stronę postępowania działalności gospodarczej, miejsca siedziby i obszaru prowadzonej działalności Prezes UOKiK w przedmiotowej sprawie stwierdził, iż siedziba i adres strony postępowania to: ul. Kielecka 41A lok. 8, 02-530 Warszawa. Strona postępowania w toku prowadzonego wobec niej postępowania DNR-2.730.188.2018.KK nie udzieliła informacji na temat listy odbiorców, jednakże na podstawie innych prowadzonych wobec niej postępowań (vide: DNR-2.730.158.2018.IS, DNR-2.730.201.2018.KK) można stwierdzić, iż prowadzi ona działalność gospodarczą w zakresie udostępnienia na rynku opraw oświetleniowych głównie na terenie kraju i jej podstawowymi odbiorcami są podmioty krajowe, nie ma powiązań z podmiotami zagranicznymi. Powyższe przesłanki przemawiają za tym, iż w danym przypadku strona postępowania występuje o udzielenie ulgi stanowiącej pomoc publiczną. Ze względu na fakt, że strona postępowania prowadzi działalność w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością zaś będąca przedmiotem wniosku o udzielenie ulgi zaległa kara pieniężna pozostaje w związku z prowadzoną przez stronę postępowania działalnością gospodarczą, Prezes UOKiK uznał, że nie można uznać ewentualnie przyznanej ulgi za niestanowiącej pomocy publicznej, którą strona postępowania mogłaby przeznaczyć na potrzeby osobiste.

Biorąc pod uwagę, iż strona postępowania wystąpiła o rozłożenie na raty zaległej kary pieniężnej, w ocenie Prezesa UOKiK rozłożenie na raty powyższego zobowiązania stanowi bez wątpienia pomoc udzieloną przez państwo członkowskie ze środków państwowych, w ramach której przedsiębiorca uzyskuje przysporzenie na warunkach korzystniejszych niż występujące na rynku, co wyraża się w odstąpieniu od konieczności jednorazowej i we wcześniejszym terminie zapłaty zaległej kary pieniężnej i zaniechaniu naliczania odsetek na rzecz opłaty prolongacyjnej w wysokości jedynie 50% stawki odsetek za zwłokę. Ponadto spełniony jest również warunek groźby zakłócenia konkurencji i wpływanie ma wymianę handlową, gdyż udzielenie ulgi w formie rat stawia stronę postępowania w sytuacji korzystniejszej niż sytuacja podmiotów, którzy dokonują zapłaty kary pieniężnej w terminie. Każdy podmiot gospodarczy prowadzący działalność gospodarczą, który działa na rynku otwartym i napotyka konkurencję (lub mógłby napotkać) ze strony podmiotów z innych państw członkowskich, jeśli otrzymuje pomoc ze strony państwa, staje się z zasady beneficjentem pomocy publicznej. Podkreślić przy tym należy, iż w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wystarczającym jest, aby pomoc udzielona

podmiotowi działającemu na rynku krajowym mogła skutkować pogorszeniem sytuacji konkurentów bądź (potencjalnie) trudnościami dla przedsiębiorców, którzy zechcą wejść na rynek i nie ma przy tym znaczenia, czy działalność przedsiębiorcy ma tylko lokalny, czy regionalny charakter (orzeczenie C-280/00 w sprawie Altmark), jak również zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, wystarczy, że adresat pomocy konkuruje na rynku otwartym dla konkurencji z innymi przedsiębiorstwami, aby zaistniało ryzyko zakłócenia konkurencji wskutek wprowadzenia środków pomocy (sprawa T-214/95 Het Vlaamse Gewest przeciwko Komisji Europejskiej). Z kolei wpływ na handel wewnętrzny ma miejsce wtedy gdy beneficjent pomocy prowadzi działalność na rynku otwartym na wewnętrzną wymianę handlową. Wskazać należy, iż w przypadku strony postępowania nie można stwierdzić, iż atrakcyjność oferowanych przez nią wyrobów do sprzedaży jest ograniczona do określonego obszaru geograficznego i wyroby te nie budziłyby zainteresowania odbiorców z innych państw członkowskich, co prowadziło z kolei do uznania, iż nie występuje wpływ na handel wewnętrzny.

Mając na uwadze powyższe Prezes UOKiK stwierdził, iż wnioskowana ulga spełnia przesłanki uznania jej za pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Zważywszy na to, iż w przedmiotowej sprawie mowa jest o udzieleniu ulgi w niewielkim rozmiarze, która w niewielkim stopniu grozi zakłóceniem konkurencji, negatywnie rzutującym na wymianę handlową w ramach Unii Europejskiej i w związku z powyższym może zostać uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem, jak również z wniosku strony postępowania nie wynika, żeby wnioskowała o przyznanie ulgi, która stanowiłaby pomoc publiczną o której mowa w art. 67b § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej Prezes UOKiK uznał, iż wnioskowana ulga będzie stanowiła pomoc de minimis w rozumieniu art. 67b § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej.

Zgodnie z art. 2 pkt 10 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej przez pomoc de minimis należy rozumieć, inną niż pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie, pomoc spełniającą przesłanki określone we właściwych przepisach prawa Unii Europejskiej dotyczących pomocy de minimis innej niż pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie.

Na podstawie rozporządzenia 1407/2013 uznaje się, że pomoc de minimis, czyli pomoc przyznana jednemu przedsiębiorstwu w danym okresie, która nie przekracza pewnej określonej kwoty, nie spełnia wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu i w związku z tym nie podlega procedurze zgłoszenia; określony w rozporządzeniu pułap jest niezbędny w celu zapewnienia, by każdy środek wchodzący w zakres rozporządzenia można było uznać za niewywierający wpływu na wymianę handlową pomiędzy państwami

członkowskimi, niezakłócający konkurencji ani niegrożący jej zakłóceniem; do celów reguł konkurencji określonych w Traktacie przedsiębiorstwem jest każda jednostka wykonująca działalność gospodarczą niezależnie od jej formy prawnej i sposobu finansowania.

W świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej działalność gospodarcza to każda działalność polegająca na oferowaniu towarów lub usług na danym rynku (C-35/96 Komisja Europejska przeciwko Włochom).

Zgodnie z art. 2 pkt 16 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej przez beneficjenta pomocy należy rozumieć podmiot prowadzący działalność gospodarczą, w tym podmiot prowadzący działalność w zakresie rolnictwa lub rybołówstwa, bez względu na formę organizacyjno-prawną oraz sposób finansowania, który otrzymał pomoc publiczną. Przepis art. 3 pkt 9 Ordynacji podatkowej określa, że przez działalność gospodarczą rozumie się każdą działalność zarobkową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz.U. poz. 646), w tym wykonywanie wolnego zawodu, a także każdą inną działalność zarobkową wykonywaną we własnym imieniu i na własny lub cudzy rachunek, nawet gdy inne ustawy nie zaliczają tej działalności do działalności gospodarczej lub osoby wykonującej taką działalność - do przedsiębiorców.

Prezes UOKiK uznał, iż Q&D sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie spełnia przesłanki do ubiegania się o ulgę w ramach pomocy de minimis w rozumieniu przepisów krajowych i unijnych.

Po otrzymaniu wniosku strony postępowania Prezes UOKiK stwierdził, iż nie udzieliła wystarczających informacji oraz co najważniejsze, nie przedłożyła żadnych dowodów uzasadniających zastosowanie ulgi. W związku z powyższym zwrócił się do strony postępowania o przedstawienie informacji i dowodów poprzez które strona postępowania wykaże swój ważny interes w rozłożeniu na raty zaległej kary pieniężnej, a także które pozwolą na ocenę jej aktualnej sytuacji finansowej. Ponadto zwrócono się do strony postępowania o przedstawienie, wymienionych w art. 37 ust. 1 pkt 1-2 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej zaświadczeń i informacji albo oświadczeń oraz formularza informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc de minimis. Zgodnie bowiem z art. 37 ust. 1 ww. ustawy podmiot ubiegający się o pomoc de minimis jest zobowiązany do przedstawienia podmiotowi udzielającemu pomocy, wraz z wnioskiem o udzielenie pomocy: wszystkich zaświadczeń o pomocy de minimis, jakie otrzymał w roku, w którym ubiega się o pomoc, oraz w ciągu 2 poprzedzających go lat, albo oświadczenia o wielkości pomocy de minimis otrzymanej w tym okresie, albo oświadczenia o nieotrzymaniu takiej pomocy w tym okresie (pkt 1); informacji niezbędnych do udzielenia pomocy de minimis, dotyczących w szczególności wnioskodawcy i prowadzonej przez niego

działalności gospodarczej oraz wielkości i przeznaczenia pomocy publicznej otrzymanej w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą, na pokrycie których ma być przeznaczona pomoc de minimis (pkt 2).

Strona postępowanie nie udzieliła odpowiedzi na skierowane do niej pismo i nie przekazała wymaganych informacji i dokumentów.

Udzielenie ulgi przewidzianej w art. 67a § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej ma charakter uznaniowy. Wskazuje na to zawarte w ww. przepisie stwierdzenie, że organ „może”. Powyższe znajduje odzwierciedlenie w doktrynie i orzecznictwie, zgodnie z którym przyjmuje się, iż decyzja dotycząca ulgi w spłacie należności ma charakter uznaniowy, co oznacza, że organ administracyjny, przy ustalonym stanie faktycznym ma możliwość wyboru negatywnego lub pozytywnego dla strony sposobu rozstrzygnięcia jej wniosku, przyjmując różne kryteria wyboru, np. uwzględniając okoliczności społeczne bądź ekonomiczne. Organ ten może – ale nie musi – zastosować ulgę, przy czym nawet stwierdzenie istnienia w sprawie ustawowych przesłanek nie obliguje go do zastosowania ulgi, jaką jest np. umorzenie zaległości, czy rozłożenie na raty zapłaty zaległości. Uznanie administracyjne nie oznacza jednak zupełnej dowolności w sposobie rozstrzygnięcia wniosku o umorzenie zobowiązania publicznoprawnego czy rozłożenia na raty. Rozstrzygnięcie takie powinno być należycie uzasadnione i poprzedzone przeprowadzeniem wnikliwego postępowania wyjaśniającego (vide: wyrok NSA z 24 kwietnia 2001 r. sygn. I SA/Ka 498/00, wyrok NSA z 26 września 2003 r. sygn. III SA 2457/02). Biorąc pod uwagę, iż w świetle powyższego przepisu w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, organ może zastosować ulgę, ustalenie, że istnieją kryteria, o których mowa w art. 67a § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, które uzasadniałyby ewentualne rozłożenie na raty zaległej kary pieniężnej, stanowi konieczną przesłankę do rozważenia możliwości udzielenia powyższej ulgi. Kryterium „ważnego interesu strony postępowania” wymaga wykazania konkretnych okoliczności, które są wyjątkowe, niezależne od sposobu postępowania strony postępowania (np. klęski żywiołowe, zdarzenia losowe) i jednocześnie uniemożliwiają jej wywiązanie się z ciążących na niej obowiązków. Jednakże, przy ocenie, czy wystąpiła przesłanka „ważnego interesu strony postępowania” organ nie ogranicza się jedynie do sytuacji nadzwyczajnych, wyjątkowych zdarzeń losowych, nie pomija bowiem przy tym też normalnej sytuacji ekonomicznej wnioskodawcy.

Z kolei regulacja zawarta w art. 67b Ordynacji podatkowej ogranicza w stosunku do podmiotów prowadzących działalność gospodarczą stosowanie ulg określonych w art. 67a obwarowując je wymogiem spełniania ściśle określonych kryteriów wynikających z unormowań unijnych. Z treści art. 67b § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej wynika bowiem, iż

organ może udzielić ulgi, która stanowi pomoc de minimis, w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa wspólnotowego dotyczących pomocy w ramach zasady de minimis.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia 1407/2013 do pomocy de minimis, całkowita kwota pomocy de minimis przyznanej przez państwo członkowskie jednemu przedsiębiorstwu nie może przekroczyć 200 000 EUR w okresie trzech lat podatkowych, w związku z powyższym rozpatrzenie wniosku o udzielenie pomocy de minimis wymaga w pierwszej kolejności weryfikacji czy ogólna kwota pomocy de minimis przyznana temu podmiotowi nie przekroczy 200 000 EUR.

Biorąc pod uwagę, iż strona postępowanie nie przedstawiła wymaganych oświadczeń, zaświadczeń i informacji wymaganych przy ubieganiu się o pomoc de minimis, wniosku nie można było zbadać pod kątem dopuszczalności udzielenia pomocy publicznej i poddać ocenie po kątem zgodności z regulacjami prawnymi wynikających z postanowień rozporządzenia 1407/2013. Należy przy tym wskazać, iż ww. przepisy unijne wymagają od państw członkowskich zachowania zasad przejrzystości, równego traktowania, prawidłowego pułapu de minimis, a także skutecznego monitorowania przy udzielaniu pomocy de minimis, z tego też względu brak przedstawienia przez stronę postępowania wymaganych informacji powoduje, iż Prezes UOKiK nie mógłby zapewnić przestrzegania powyższych zasad.

Organ rozkładający na raty zaległość musi mieć gwarancję realizacji przyznanej ulgi, aby ulga nie okazała się pozorna. Decyzja o rozłożeniu na raty zaległej kary pieniężnej powinna przede wszystkim uwzględniać możliwości płatnicze wnioskodawcy, gdyż inaczej ulga ta byłaby iluzoryczna i w sposób rzeczywisty niemożliwa do zrealizowania. Biorąc pod uwagę, iż pozytywne rozpatrzenie wniosku uzależnione jest od zaistnienia przesłanki „ważnego interesu strony postępowania” lub „ważnego interesu publicznego”, oraz zważywszy na to, iż strona postępowania jedynie poinformowała o swojej trudnej sytuacji materialnej i nie przedstawiła na powyższą okoliczność żadnych dowodów, Prezes UOKiK przeprowadził postępowanie wyjaśniające mające na celu zebranie materiału dowodowego pozwalającego poddanie przez Prezesa UOKiK złożonego przez stronę postępowania wniosku ocenie pod kątem spełniania kryteriów, o których mowa w art. 67a § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, tj. analizie przesłanki „ważnego interesu strony postępowania” lub „ważnego interesu publicznego”. Jednakże strona postępowania nie odniosła się do wystosowanego do niej pisma i nie okazała dowodów, a tym samym nie przedstawiła okoliczności, które wskazywałyby na niemożność wywiązania się z ciężących na niej obowiązków i uzasadniałby złożony przez nią wniosek. Zważywszy na to, iż podjęte czynności dowodowe nie doprowadziły do ustalenia stanu faktycznego, pozwalającego na

stwierdzenie, czy spełnione są przesłanki ważnego interesu strony postępowania lub interesu publicznego, brak jest podstaw do orzeczenia w granicach uznania administracyjnego o przyznaniu ulgi.

Mając na uwadze powyższe, Prezes UOKiK uznał, iż w pełni uzasadniona jest odmowa rozłożenia na raty zaległej kary pieniężnej w wysokości 20 000 zł nałożonej decyzją DNR-2/296/2018 z dnia 23 listopada 2018 r.

Wskazać przy tym należy, iż oprócz kary pieniężnej strona postępowania obowiązana jest również do uiszczenia odsetek za zwłokę od zaległej kary pieniężnej, które na dzień wniesienia wniosku o rozłożenie na raty zaległej kary pieniężnej, tj. 11 lutego 2019 r. wynoszą **123 zł**.

Stawka odsetek za zwłokę od zaległej kary pieniężnej, według której należy obliczyć dalsze odsetki, wynosi 8% w stosunku rocznym, zgodnie z obwieszczeniem Ministra Finansów z dnia 4 stycznia 2016 r. w sprawie stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych, obniżonej stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych oraz podwyższonej stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych (M.P. poz. 20). Szczegółowe zasady naliczania odsetek za zwłokę określone są w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 22 sierpnia 2005 r. w sprawie naliczania odsetek za zwłokę oraz opłaty prolongacyjnej, a także zakresu informacji, które muszą być zawarte w rachunkach (Dz. U. poz. 1373, z późn. zm.).

Jednocześnie informuję, iż zgodnie z § 10 pkt 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 sierpnia 2005 r. w sprawie naliczania odsetek za zwłokę oraz opłaty prolongacyjnej, a także zakresu informacji, które muszą być zawarte w rachunkach jeżeli decyzja odmawiająca odroczenia terminu płatności lub rozłożenia na raty zapłaty podatku albo odmawiająca odroczenia lub rozłożenia na raty zapłaty zaległości podatkowej została doręczona podatnikowi po upływie dwóch miesięcy od dnia wniesienia podania, dalsze odsetki za zwłokę są naliczane z wyłączeniem okresu od dnia następującego po dniu wniesienia podania do dnia doręczenia tej decyzji, włącznie z tym dniem.

P o u c z e n i e

1. Na podstawie art. 127 § 3 oraz art. 129 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), dalej: „Kpa”, strona postępowania może w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, zwrócić się do Prezesa UOKiK z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

2. Na podstawie art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 w związku z art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, z późn. zm.), strona postępowania może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Prezesa UOKiK, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, bez skorzystania z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W przypadku skorzystania z ww. uprawnienia i zakwestionowania rozstrzygnięcia zawartego w sentencji decyzji, zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 r. poz. 2193, z późn. zm.), strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stały, który wynosi 200 zł.

3. Na podstawie art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, art. 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądownoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały w art. 252 § 1 i § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.
4. Na podstawie art. 127a § 1 i § 2 Kpa w trakcie biegu terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania może zrzec się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wobec Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Z up. Prezesa UOKiK
Zastępca Dyrektora Departamentu Nadzoru Rynku
Jadwiga Gunerka